

Okólnik poufny

Nr 2712.

Siedlce, dn. 31 października 1949 r.

BISKUP SIEDLECKI czyli PODLASKI

Umiłowanemu Duchowieństwu Parafialnemu, pozdrowienie w Panu i błogosławieństwo pasterskie!

W związku z dekretem Rządu R.P. z dnia 5 sierpnia r. b. (Dz. U. R.P. z 6 VIII. 1949 r. Nr 45, poz. 335) – „o zmianie niektórych przepisów prawa o stowarzyszeniach z r. 1932”, oraz rozporządzeniem wykonawczym Ministra Administracji Publicznej z dn. 6. VIII. r. b. (Dz. U. R. P. z dn. 20 sierpnia 1949 r. Nr 47, poz. 358) – „w sprawie wykonania dekretu z dn. 5. VIII. R. b. o zmianie niektórych przepisów prawa o stowarzyszeniach” – wyjaśniam i zarządzam, co następuje:

I. Dekret i zarządzenie wyżej wymienione nie obejmują i nie dotyczą akcji charytatywnej, t. j. oddziałów parafialnych „Caritas”, stowarzyszenia pań miłosierdzia św. Wincentego a Paulo oraz konferencji męskich św. Wincentego a Paulo. Byt prawny i przyszłość tych organizacji jest przedmiotem dalszych obrad pomiędzy Episkopatem Polski, a Rządem R. P. Organizacje powyższe mogą więc i powinny w spokoju i z zapałem dla sprawy Bożej prowadzić i rozwijać nadal swoją działalność.

II. Episkopat nie mógł wyrazić zgody na rejestrację zrzeszeń religijnych, o których niżej w pkt. III, a objętych dekretem z 5. VIII. R. b. i rozporządzeniem z 6.VIII. r. b., ponieważ stowarzyszenia te należą do spraw wewnętrznych Kościoła.

III. Na mocy dekretu i rozporządzenia, jak wyżej, uległy rozwiązaniu z dniem 4 listopada r. b. zrzeszenia religijne, wymienione w Kodeksie prawa kanonicznego (kan. 700), a których zadania określa kanon 687, a więc: trzecie zakony, bractwa i związki pobożne, a wśród tych ostatnich i sodalicje.

Konkretnie dekret i rozporządzenie rządowe rozwiązały: trzecie zakony św. Franciszka i św. Dominka, wszelkie bractwa, jak: różańcowe, nauki chrześcijańskiej, Najświętszego Sakramentu, żywy różaniec, sodalicje i stowarzyszenia: dzieci Marii, milicji Niepokalanej, apostołstwo modlitwy, straż honorową, krucjatę eucharystyczną, chóry kościelne i inne tym podobne bractwa i stowarzyszenia. Rozwiązanie to dotyczy ustroju stowarzyszeniowego. Te właśnie stowarzyszenia nie podlegały państwowemu prawu o stowarzyszeniach z 1932 r. na mocy art. 9 pkt a) tegoż prawa.

Obecnie przeto formy ustroju tych zrzeszeń, jak: statuty, zarządy, walne zebrania, członkostwo, spisy członków, protokoły, pieczętki i t. p., nadal istnieć nie mogą. Jednak cele, do których osiągnięcia stowarzyszenia i zrzeszenia te dotąd dążyły, powinny być w dalszym ciągu z całym zapałem zdobywane przez katolików, pod mądrym i roztropnym kierownictwem duszpasterzy. W praktyce, dla przykładu: chór kościelny, chociaż jako organizacja przestał z dniem 4 listopada r. b. istnieć, te niemniej pieśń kościelna i religijna ma

być w dalszym ciągu pielęgnowana w zespołach luźnych pod przewodnictwem ks. Proboszcza i organisty (dyrygenta), bez formalnego członkostwa i zarządów, jak to się dotąd praktykuje w większości naszych parafij.

IV. W nowej tej rzeczywistości gorąco zalecam Wam, Umiłowani Bracia, tym większą gorliwość w zakresie usprawiedliwienia i pogłębiania duszpasterstwa w ogóle, oraz kultywowania nabożeństw specjalnych ku czci poszczególnych tajemnie wiary św. W szczególności polecam:

- 1) Urządzajcie w kościołach dla dzieci wszędzie, gdzie to jest możliwe, sumiennie przygotowane osobne niedzielne i świąteczne nabożeństwa ze mszą św. i nauką. Czuwajcie i zabiegajcie troskliwie, aby dzieci przystępowały przynajmniej raz na kwartał do spowiedzi i komunii św.
- 2) Dla wszystkich wiernych należy odprawiać nabożeństwa, ustalone w Porządku nabożeństw z 1923 roku. Ważną rzeczą jest umożliwienie i ułatwienie członkom poszczególnych stanów wypowiedzenie się, zwłaszcza w przeddzień święta czy niedzieli.
- 3) Szerzenie wreszcie i mocne upowszechnienie kultu Najśw. Sakramentu, Boskiego Sera Jezusowego (godzina św. i pierwsze piątki miesiąca), łącznie z osobistym i rodzinnym poświęcaniem się Sercu Jezusowemu, krzewienie czci Najśw. Marii Panny oraz umiłowanie innych celów i treści, które dotąd realizowały rozwiązane stowarzyszenia, niech będzie prawdziwą troską i stałym przedmiotem prac i modlitw wszystkich duszpasterzy!

Umiłowani Bracia Kapłani! Rozwijajcie gorliwie wszelkie dotychczasowe formy posługiwania kapłańskiego tak w kościele, jak i wszędzie, gdzie tylko macie możliwość i okazję ku temu. Wykorzystajcie wszystkie święta i okresy roku kościelnego, by wiernych pieczy Waszej powierzonych prowadzić do Boga.

Dan w Siedlcach, dnia 31 października 1949 roku.

+ Ignacy Świrski Bp.

Okólnik niniejszy nie może być publikowany z ambony.